

Szilágyi Ferenc Hubart

Magyar Kálvária

*Tenyérnyi kontinens morzsányi népe,
ki tudja merre hord a sors szele?!
Hová sodor ma? Szent kegyek ölébe,
avagy talán a pusztulás fele?*

*Ha téli éjeken került az álom,
a gond miatt – vajon mi volt s miért? –,
a bú okát reméltem, megtalálom,
de fel nem oldozott, mi itt kísért:*

*Riaszt a kürt, Lehel vezér szaruja,
kezet szorít ma végre Vajk, Vazul?
Csatára fel, magyar! – zokogva fújja,
ha ellenünk a bosszú lángja gyúl!*

*Később tatárra hív, zsvány törökre,
kiűzni azt, ki otthonunkra tör,
s a hit szaván lesújt Hunyadnak ökle,
megáldja mind, akit pogány gyötör.*

*E hont a vén Nyugat bajára hagyja:
hát védje meg magát és másokat,
s ha sírba hullna Ázsiának fattya,
ugyan, ki bánja, nem nagy áldozat!*

*Az Óperenciák királyi sarja
kiűzi bár a fránya hódítót,
de gyámnak rögtön önmagát akarja,
rebelliseknek ácsol új bitót.*

*Elérkezett az áldott földi béke,
kuruc labanccal új frigyét kötött,
hitünk szerint a szenvedésnek vége,
veszély nem éri már e szent rögöt.*

*De jött a kétféjú sasos pecséttel
a nagy parancs, új harcba menni kell,
s a vesztesekre sújt a számbavétel,
a stempli fáj: hazája vérzik el...*

*Bitang határa nyolc gerezdbe oszt ma –
amíg a vak tyúk is talált szemet –,
apáink birtokát orozva, fosztva,
szemünkbe csalfa nagyvilág nevet.*

*Ki tudja, merre hord a sors szele,
tenyérnyi kontinens morzsányi népe?!
Ha gátat szabsz a pusztulás fele,
a szent kegyek ölére vár a béke!*

Fél(sz)-szonett

*Ne nézz reám, mert érzem én, hogy végem,
e szalmatest azonnal lángra gyúl;
elégek itt a szép szemed tüzében,
s a hamvam, ó, az út porába hull.*

*De semmi vész, a mennybe száll a füstje,
e tiszta lélek hófehér ezüstje,
s a csillogása téged ejt rabul!*

Trianon

*A lárma elcsitul, s haláli csend lesz,
amit megírt a sors, beteljesül.
Az ég le nem szakad, világi rend ez,
a lelkeken ma cédebéke ül.*

*A koncra hajt, ki egykor összenézett,
s a cinkos félmosollyal konstatál,
hazánkra, mint tiló lesújt a végzet,
zsarát ropog, s körötte áll a bál...*

Mi hát a vers?

*Papírra rótt, rövidre tört sorok
között szemem kutatva kóborog,
akár a szél az őszi kerteken –
hitem ma még csodákat rejt nekem!*

*De elmaradt a várva várt csoda,
nem is tudom, mi vinne még oda...
Ha összefogna stílus, értelem,
a kint feloldaná e két elem.*

*Szokatlan líra: furcsa szóhalom,
e bő halandzsa sok, sok oldalon.
A módi oly merész, – ha vakmerő,
erőlködése nem lehet nyerő!*

*Modernkedő talány e forma, show,
de fel se fogja azt az olvasó.
S az értelem hiába vív tusát,
ha nem zenéli szíved ritmusát.*

*Csalóka dobbanása csínybe vitt,
s keresve sem találni rímeit.
Mi hát a vers? A pusztuló világ,
a hervadás virága, téli ág,*

*amely gyümölcsöt ím, ma nem terem,
– „de így a sikk”! Csalétek ez, verem!
Avagy szerény, üvegbe zárt remény
relikviája itt e költemény,*

*amit megölt az ész, a vad cián,
de még mereng a holt esszencián...
Ilyen silány a lét ma nem lehet!
A szép igénye rég kiszenvedett.*

*A tespedés sarába fúlt a múlt,
s a nagyvilág belőle nem tanult.
Hogy ez megújulás? Alig hiszem,
de tőle ég naponta íriszem.*

*Kezem, ma tollra kap, s papírt ragad –
ha nem találsz csodát, csinálj magad!
Az ihlet így ered, már szinte forr
a tinta, mint a vér, ha sorra sor
fut ott a szűzfehér papírlapon,
s a ritka perc varázslatába von.*

*Mi hát a vers? Ha lelki fénykörön
fakad, talán valódi kény, öröm,
amíg a pulzusodra szól dalod,
s az óhajod fohászba foglalod.
Az Isten is meghallja fent neszét,
ha itt a vers igaz lélekbeszéd.*

Identity 3